

θεωρηθῆ σάν τὸ πιὸ παλιὸ τοῦ εἴδους· καὶ σχεδὸν δὲν ὑ-
πάρχει ἀμφιβολία ὅτι συνετέθη στὴ Θεσσαλία· ἀλλὰ τρα-
γουδιέται σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ δὲν εἶναι ἄγνωστο ἀ-
κόμη καὶ στὴν Κωνσταντινούπολη...»⁷.

Π λ ι ά σ κ α ς

- Κεῖτετ' ὁ Πλιάσκας, κεῖτεται στὴν ἔρημην τὴ βρύση.
Μὲ τὰ ποδάρια στὸ νερό, πάλε νερό γυρεύει.
Μὲ τὰ πουλιά συντύχαινε καὶ μὲ τὰ χελιδόνια.
— Τάχα, πουλιά, θὰ γιатρευτῶ, τάχα, πουλιά, θὰ γιάνω;
— Πλιάσκα μ' ἂν θέλης γιάτρεμα, νὰ γιάνουν οἱ πληγές
σου,
Ἐβγα ψηλὰ στὸν Ὀλυμπο, στὸν εὐμορφο τὸν τόπο.
Ἄνδρεῖοι κεῖ δὲν ἄρρωστοῦν, κι οἱ ἄρρωστοὶ ἀνδρεῖώ-
νουν.
Ἐκ' εἶν' οἱ κλέφτες οἱ πολλοί, τὰ τέσσερα πρωτάτα,
ἐκεῖ μοιράζουσι τὰ φλωριά καὶ τὰ καπετανᾶτα...

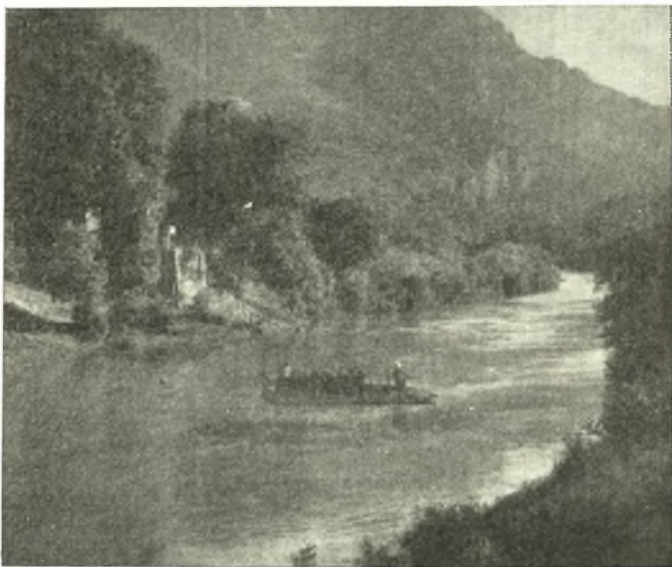
Ἰ Ο λ υ μ π ο ς

- Ἐὸ Ὀλυμπος κι ὁ Κίσαβος, τὰ δυὸ βουνὰ μαλάνουν.
Γυρίζει τότε ὁ Ὀλυμπος καὶ λέγει τοῦ Κισσάβου:
— Μὴ μὲ μαλώνης, Κίσαβε κωνιαροπατημένε!
Ἐγὼ εἶμ' ὁ γέρο Ὀλυμπος στὸ κόσμο ξακουσμένος.
Ἐχω σαράντα δυὸ κορφές, ἐξήντα δυὸ βρυσούλες.
Πᾶσα βρύση καὶ φλάμπουρο, παντοῦ κλαδί καὶ κλέφτης·
καὶ στὴν ψηλὴ τὴν κορυφὴ ἀετὸς εἶν' καθισμένος,
καὶ εἰς τὰ νύχια του κρατεῖ κεφάλ' ἀνδρειωμένου:
— Κεφάλι μου, τί ἔκαμες, κ' εἶσαι κριματισμένο;
— Φάγε, πουλί, τὰ νιάτα μου, φάγε καὶ τὴν ἀνδρεία μου,
νὰ κάμης πήχη τὸ φτερό, καὶ πιθαμὴ τὸ νύχι.
Στὸ Λοῦρο, στὸ Ξερόμερον ἀρματολὸς ἐστάθην,
στά Χάσια καὶ στὸν Ὀλυμπο δώδεκα χρόνους κλέφτης,
ἐξήντα ἀγάδες σκότωσα κι ἔκαψα τὰ χωριά τους.
Κι ὄσους στὸν τόπο ἄφησα καὶ Τούρκους κι Ἀρβανίτες,
εἶναι πολλοί, πουλάκι μου, καὶ μετρημὸ δὲν ἔχουν.
Πλὴν ἦρθε ἡ ἀράδα μου στὸν πόλεμο νὰ πέσω.

7. C. Fauriel, ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 35-36.

ΤΕΜΠΗ : Πορθμεῖο στὸν Πηνειὸ

ΣΟΥΡΟΥΠΟ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

ΚΙΤΣΙΟΥ Γ. ΑΝΥΦΑΝΤΗ

Μέσα σὲ δάσος σκιερό, κι' ὅπου φυσάει τ' ἀγέρι,
ποῦ ζωντανεῖ τὴν ψυχὴ, στὴ δασεμένη φτέρη,
ὄχτης πλατανοσκέπαστης μιᾶς ρεματιᾶς χτισμένη,
μὲ μιὰ κοπάνη πέτρινη, βρυσούλα ζηλεμένη
ξανοίγεται, νυχτόμερα τὸ βάλαμο νὰ δίνη,
σὲ κάθε δύστυχη καρδιά ποῦ τὰ φαρμάκια πίνει!
Ἦταν μιὰ νύχτα τοῦ Μαγιοῦ, καὶ τῶν ζωτιῶν μιὰ νύχτα,
ποῦ βρέθηκα μόνος ἐκεῖ! κάποιος σκύλος, ἀλύχτα
στὰ τρίστρατα βουνοκορφῆς, στὸν οὐρανὸ τ' ἀστέρια
τρεμούλιαζαν, μὲ μάγευαν, κι' ὡσὰν ἀνθρώπων χέρια,
ποῦ στέκονται δεητικά, στὸν Πλάστην ὑψωμένα,
μὲσ' στὴν ἀπόκρυφη νυχτιά, κι' ὡσὰν κερῖα σβυμένα,
μοῦ φαίνονταν—ὦ γήτεμα, ματιῶν καὶ τῆς ψυχῆς μου—
τὰ ἔλατα, κι' ἡ μυρουδιά, παλμὸς ἀναψυχῆς μου,
στὴ φεγγαρόλουστη βραδιά, ποῦ σκόρπιζε τὸ μύρο,
μιᾶς ἐυωδιᾶς ἀπόκοσμης, καὶ μ' ἔκανε νὰ σύρω
τὰ βήματα, σάν τὸ Θεὸ τὸν Πάνα, μὲς στοὺς γάβρους,
τὰ κέδρα, τὰ χαμόδεντρα, τοὺς πόθους μου τοὺς λάβρους
νὰ τοὺς ξεχάσω μονομιᾶς, σι' ἀχνόφως τῆς σελήνης,
καὶ στὸ γλυκὸν ἀνασασμὸ νυχτερινῆς γαλήνης!
Καὶ κεῖ ποῦ μόνος διάβαινα, μὲς στῶν δεντρῶν τὰ κλώνια,
μὲ τις νεράιδες συνοδιά, φωνὲς ἀπὸ τ' ἀηδόνια,
ἔφταναν μὲς στὰ βάθια μου κι' ἄκρατο μὲ κερνοῦσαν,
μιᾶς μέθης τὸ γλυκὸ κρασί· κι' ἄχ, πῶς νὰ μὲ ξυπνοῦσαν
θὰ τόθελα κάθε πρωί, στῆς χαραυγῆς τὰ θάμπη,
ὅταν φαντάζουσι τὰ βουνά, καὶ ξεδιαλύουσι κάμποι!
Σιωπὴ μουγγιὰ βασίλευε, καμμιὰ φωνὴ κεῖ πάνου!
μόν, κάπου-κάπου, σάν ἀχνός, σιουρίσματα τσοπάνου
ἀκούγονταν, τὰ γίδια του νὰ σαλαγᾶν στὰ πλάγια,
ποῦ θάπεσαν στῶν πουρναριῶν τίς τοῦφες, λὲς καὶ μάγια
νὰ τάκαναν οἱ Σάτυροι, ποῦ τριγυροῦν τὰ βράδια,
μὲς στὶς ἀπάτητες λογιές, γιὰ νὰ χαρίσουν χάρδια
στὶς ζωτικὲς ποῦ λούζονται, καὶ λὲν γλυκὰ τραγούδια,
μὲς στὶς βαθύσκιωτες ρωγμὲς μὲ τὰ πολλὰ τὰ ζούδια,
ποῦ βγαίνουν ἀπ' τίς τρύπες τους κι' ὀλονυχτὶς σωπαίνουν,
λὲς καὶ τὰ νάρκωσαν θεὸς τοῦ δάσους, ὅταν σταίνουσι
μ' ἀνήκουστα τραγούδια τους χορό, νὰ ξετρελάνουσι
νυχτοδασοπερπάτηδες θεοὺς ποῦ καταφτάνουσι!

